

11. A radikalizmus és a vallási szélsőségeség hatása a biztonságra

11.1. A fogalmi tisztázás nehézségei a vallási szélsőségeség megértésénél

Az erőszakos radikális vallási csoportok és terrorszervezetek 20. századi növekedésének eredményeként számos kísérlet történt a politika,¹ az erőszak,² a terrorizmus³ és a vallás kapcsolatának feltárására. Jóllehet a 20. század második felében a vallási, különösen az iszlámalapú terrorszervezetek megerősödtek, de vallási alapú diszkrimináció, a más vallásúakkal vagy a hitetlenekkel szembeni erőszak nem új jelenség. Elég az Ószövetség időszakából ismert zelóták vagy szikáriusok csoportjára,⁴ illetve a 12. századi asszaszinokra gondolni.⁵ A közvélemény a muszlim valláshoz kapcsolja a radikalizálódást, de keresztény (lásd alább) és zsidó erőszakos szélsőséges csoportok is léteznek.⁶ Erejük és a társadalomra gyakorolt hatásuk azonban nem említhető együtt az iszlámalapú terrorszervezetekkel.

A vallási szélsőségeket a kialakulásuk történelmi és társadalmi közegében kell vizsgálni.⁷ A szerzők többsége egyetért abban, hogy a vallások tanításából nem lehet levezetni sem a radikalizmust, sem a terrorizmust.⁸ Emellett egyes vélemények szerint a vallások eredendően hajlamosak a radikalizmusra és az erőszakra, ami különösen igaz a kizárólagosságra törekvő ábrahám-i vallások esetében.⁹ Charles Selengut a vallási konfliktusok nemzetközi összehasonlítása alapján arra a következtetésre jut, hogy noha a vallásokról azt tartják, hogy ellenzik az erőszakot, a világvallások történelme és írásai erőszakról és háborúról szólnak. Emellett természetesen a békéről és a szeretetről beszélnek.¹⁰

11.2. Az egyház és a vallás fogalmának elválasztása

Mivel a szélsőségeség a vallás helyes megélésétől és hitelveitől való eltérést jelenti, először a vallás fogalmát kell meghatározni. Csak akkor ragadhatjuk meg a szélsőség lényegét, ha magát a viszonyítási pontot – a vallást – definiálni tudjuk. Azonban a vallás meghatározása sem könnyű, így nem véletlen, hogy a vallási szélsőséget is nehezen tudjuk megragadni.

Mielőtt a vallás, majd a szélsőség fogalmának a meghatározására kísérletet tennénk, a jogilag jobban körülhatárolható egyház fogalmát érdemes vizsgálni. Az egyház egyrészt jelenti

¹ HAYNES 2008; SNYDER 2011.

² MURPHY 2011; JUERGENSMEYER–KITTS–JERRYSON 2013; JUERGENSMEYER 1987; OMER–APPLEBY–LITTLE 2015.

³ DAWSON 2017: 32–33.

⁴ SMITH 1971.

⁵ FRANZIUS 1969; LEWIS 1968.

⁶ KIRÁLY 2018: 174–181.

⁷ LEWIS–DAWSON 2018; JUERGENSMEYER 2017: 120.

⁸ LEWIS 1998.

⁹ SCHWARTZ 1997. Hasonló álláspontot képvisel HARRIS 2004.

¹⁰ SELENGUT 2008.

a keresztény felekezetek önreflexióját, illetve azoknak a konstitutív elemeknek az összességét, amelyek alapján az adott közösség magára és a rajtuk kívül álló keresztény felekezetekre egyházként tekint. Az egyháznak ez a vallási alapú megközelítése azonban a demokratikus jogrendszerünk számára legfeljebb a lelkiismereti és a vallásszabadság oldaláról értelmezhető. Az államnak azonban a vallási közösséggel szemben nemcsak passzív magatartást kell tanúsítania, hanem számos alkalommal aktív kapcsolatba kell kerülnie a vallási közösségekkel. Ehhez nélkülözhetetlen az állam jogrendszerében is értelmezhető egyház fogalmának a megalkotása. Ezért az állami jogrendszerek rendszerint meghatározzák, hogy mi alapján ismeri el az állam az adott vallási közösséget egyháznak, ennek milyen folyamata van, és bizonyos státuszok milyen mozgásteret biztosítanak a közösség számára.¹¹ A vallási közösség egyházként való bejegyzésének folyamata, a hatáskörrel rendelkező hatóság és a későbbi ellenőrzési mechanizmus országonként eltér. Sőt, ugyanabban az országban kormányzatoként is változhat. Ami a radikalizmusra való hajlandóságot, a társadalomra való veszélyességet illeti, azt szakértők bevonása mellett, általában már az elismerés folyamatában vizsgálják az adott ország nemzetbiztonsági szolgálatai. A döntés-előkészítés szakaszában kerül rá sor, annak érdekében, hogy a döntéshozók a vallási közösség elismerésével esetlegesen jelentkező nemzetbiztonsági kockázatokkal is tisztában legyenek. Olyan kérdéseket vizsgálnak, mint a (hit)tartalom, a tevékenység, a kapcsolatok, minden olyan elem, amelynek nemzetbiztonsági vetülete lehet. Az egyházak jogi besorolása és közjogi helyzete is átalakulhat időszakonként.¹² A közjogi státuszuk pedig nyilvánvalóan átsugárzik különböző jogterületekre.

A vallás nehezebben megragadható fogalom, mint az egyház jogiasított kategóriája. Az egyház ugyanis legalább feltételezi a szociológiáig is mérhető, az állam által meghatározott jogi keretek között működő közösséget. A vallás fogalmának meghatározása ennél jóval nehezebb, még akkor is, ha a valóságban, amikor vallásra gondolunk, ritkán jut eszünkbe a vallás elvont fogalma. Konkrét vallási közösségekre: muszlim, zsidó, keresztény, buddhista stb. közösségekre asszociálunk. A vallás azonban nem jogi kategória, még ha valamelyest kiindulópontot jelent is a jog számára az egyház fogalmának kialakításához. A vallás fogalmának megalkotása a vallásfilozófiára vagy a fundamentális teológiára tartozik. Utóbbi azonban olyan teológiai alapú megközelítés, amely mindig magán viseli a fogalmat alkotó vallási közösségnek vagy képviselőjének a priori értékítéletét.¹³ Tekintve, hogy a vallástudomány semleges, egyik vallás irányába sem elkötelezett tudomány, definíciója elvileg a jogalkotáshoz és a biztonságpolitikai kategóriák kialakításához már jobban használható lenne. Csakhogy éppen ez a semleges és pluralista megközelítés teszi nehézkessé a vallásfilozófiai fogalmak felhasználását jogi és biztonsági kategóriák kialakításához.¹⁴ A vallásfilozófiának ugyanis sokféle megközelítése van arról, hogy mi a vallás. Az egyes definíciók inkább a vallás egy-egy szubsztanciális elemét ragadják meg. A sok definícióból akár arra is lehet következtetni, hogy Isten és a vallás fogalma olyan megterhelt kifejezések, amelyek nem tűnnek definíciótnak.¹⁵ Azonban ha nem tudjuk a vallás fogalmát objektíve mérhető keretek közé helyezni, hogyan tudjuk a vallás szélsőséges és radikális, adott

¹¹ SCHWEITZER 2014.

¹² ANTALÓCZY 2014; KLEIN 2011; SCHWEITZER 2012; SCHANDA 2019: 818; CSIZINÉ SCHLOSSER 2011. Közigazgatási eljárásokhoz BALOGH-BÉKESI 2016; BALOGH-BÉKESI-POLLÁK-VÉRTESY 2021. A vallási közösségek későbbi ellenőrzéséhez és mozgásteréhez TÖRÖK 2010 és TÖRÖK 2014.

¹³ GLASENAPP: 1984.

¹⁴ Kiváló összehasonlítás olvasható: MÁTÉ-TÓTH és 2008 és STIETENCRON 2011.

¹⁵ SIMON 2017; RIES 2003.

esetben erőszakos vallási közösségének kategóriáit megragadni? A vallás legfontosabb konstitutív eleme az ideológiákhoz képest (és ez a vallási szélsőségesesség megragadása szempontjából is jelentős), hogy elfogadja valamilyen természetfeletti legfőbb lény vagy istenség létezését. A vallás követői tisztelettel, jámborsággal, bűnbánati gyakorlatokkal és mindenekelőtt engedelmeséggel fordulnak az istenség és annak törvényes képviselői felé. Rudolf Otto, a 20. század fordulójának egyik legismertebb vallásszociológusa szerint minden vallás lényege a szenttel való találkozás élménye, amely egyszerre kelt az emberben imádatot és rettenetet.¹⁶ Hasonló, minden vallást összekapcsoló elemeket igyekezett kimutatni a 20. század másik kiemelkedő vallásfilozófusa, Mircea Eliade is.¹⁷ Ő a minden vallásban megjelenő szent idő és tér fogalmát vizsgálja, amelyről a vallás minden esetben rendelkezik. A vallás ugyanis kiragadja a hétköznapiakból a szent időket, az élettérből a szent helyeket. Utóbbiak nemcsak szakrális helyek, hanem az ígért földjei, sőt túlvilági „helyek” (mennysország, üdvösség stb.) is lehetnek. Ezek a szélsőségességek és a radikalizmus szempontjából sem elhanyagolható fogalmak, hiszen egyes megközelítések szerint pont ezek által (különösen az üdvösség által) motiválhatók a vallás képviselői akár szélsőséges cselekményekre is, például a Szentföld felszabadítása, bizonyos kultikus helyek birtoklása.¹⁸ Ugyanakkor a másik vallás szent helyeinek szisztematikus rombolása vagy a velük szemben elkövetett terrortámadások is tipikusak.

A vallások rendkívül komplex módon jelennek meg a kultúrákban, a társadalomban, rendelkeznek irodalmi és művészeti, gazdasági, jogi, intézményes és hatalompolitikai dimenziókkal.¹⁹ Ezért torzulásai is számos szempontból értelmezhetők, egészen odáig, hogy felvetik a biztonsági kockázat kérdését. A legtöbb szélsőség nem kerül kapcsolatba a joggal. A biztonságpolitika ugyanis csak azokkal a szélsőségekkel foglalkozik, amelyek kriminalizálódnak, amelyek a jog által megragadható büntetendő cselekményt hajtanak végre vagy ilyen cselekményeket készítenek elő. Amennyiben módszeres erőszakot követnek el, emberi jogokat sértenek, vagyis kimerítenek büntető tényállásokat.²⁰ Sem a biztonságpolitika, sem a jog nem foglalkozik a vallási szélsőség belső dinamikájával. Már a társadalomra veszélyes jelenségekre reflektál, ezeket részben szankcionálja, részben pedig megpróbál belőlük következtetéseket levonni a szervezetek struktúrájára, létszámára, módszereire és az esetleges megelőzésre vonatkozóan.

11.3. A vallási szélsőségektől az erőszakos és radikális vallási megnyilvánulásokig

A vallást és az erőszakot nem szabad összekapcsolni, de tény, hogy a vallás felhasználható az erőszak támogatására. Továbbá a vallás valóban lehet az erőszak és a manipuláció eszköze, még akkor is, ha az tulajdonképpen pont ellentétes a tanításával.²¹ A vallás nevében elkövetett erőszak összetett, valláson kívüli szempontokat is feltételező jelenség, amely a szélsőségesesség végső állomása.²²

¹⁶ OTTO 1997.

¹⁷ ELIADE 2006.

¹⁸ AVALOS 2019 és AVALOS 2005.

¹⁹ STIETENCRON 2011.

²⁰ SÁRIK 2018.

²¹ TANNER–MITCHELL 2002.

²² ROWLEY 2020.

Rixer Ádám a vallási szélsőségeket a fanatizmus, a terrorizmus és a szekták összefüggésében határozza meg.²³ A szerző maga is elismeri, hogy megközelítése jogi és szociológiai szempontokra korlátozódik. A szélsőségek tipológiájának azonban van vallásfilozófiai dimenziója is. Számos szélsőség ugyanis nem kerül kapcsolatba a jog világával, hiszen hiányzik a kriminalizálódás, a jog által megragadható cselekmény vagy az arra való felkészülés. Hiányzik a másokkal szemben elkövetett erőszak, az emberi jogok megsértése vagy egyéb büntető tényállást kimerítő elem.²⁴

Jól szemlélteti ezt a gyakran alkalmazott fundamentalista vagy radikális kifejezés, amelyet mind a köznyelvben, mind a biztonsági tanulmányokban gyakran emlegetnek az erőszakos cselekményeket végrehajtó vallási ihletettségű csoportok szinonimájaként. Azonban sem a fundamentalizmus, sem a radikalizmus nem jogi kategória, még ha időnként meg is jelennek jogi szövegekben. Vallásfilozófiai megközelítésben az eredeti latin kifejezés alapot (fundamentum) vagy gyökeret (radix) jelent. A fundamentalistának vagy radikálisnak nevezett csoportoknak ritkán célja erőszakos cselekmények végrehajtása. Sokkal inkább a vallási közösség aktuális állapotának a megújítására törekszenek. A megújítás iránya pedig az alapokhoz vagy a gyökerekhez való visszatérést jelenti. Ez irányulhat a szent iratok szűkebb, akár szó szerinti értelmezésére is. Emellett jelentheti a vallás alapítójának vagy más kiemelkedő személyiségének a gondolataihoz való visszatérést. Nyilván az említett szempontok össze is kapcsolódhatnak. Az alapokhoz való visszatérés minden vallásban megtörténhet. A keresztény reformátorok vagy a katolikus egyház szerzetesközösségeinek alapítói (például Assisi Szent Ferenc) a gyökerekhez való visszatéréssel történő megújítást célozták meg.

A fundamentalizmus kifejezést előszeretettel használták a kis amerikai úgynevezett evangéliumi felekezetekre, leginkább a Biblia szó szerinti értelmezéséhez való visszatérés miatt. Habár a későbbiekben ezek között a vallási szervezetek között is voltak, amelyek erőszakot is alkalmaztak céljaik eléréséhez, a fundamentalizmus önmagában nem feltételezi az erőszakot.²⁵ A keresztény kisegyházak különösen olyan területeken alkalmaztak erőszakot, amikor a társadalmi jelenségeket nem tartották összeegyeztethetőnek vallásuk, különösen szent irataik tanításával. Erre tipikus példa az abortusz, az azonos neműek szexuális vagy a jog által elismert kapcsolatai.²⁶ Az erőszakos fundamentalista csoportok nem elégedtek meg az említett kérdések szóbeli kritikájával, hanem támadásokat intéztek klinikák ellen, ahol abortuszt hajtottak végre, vagy orvosok és nővérek váltak az erőszak célpontjává. Ilyenkor a fundamentalizmus már nem csak vallási kategória, hanem a jog által megfogható biztonsági kihívás, amelyet az állam hatáskörrel rendelkező szerveinek kell kezelniük.²⁷ Nyilván ettől nem az egész kereszténység lesz erőszakos, hiszen a keresztény felekezetek jelentősebb része a társadalmi igazságosság és a béke előmozdítására, illetve a társadalmi kérdések békés alakítására törekszik. Más esetben pedig azt is hangsúlyozni kell, hogy a vallási közösség egyes tagjai által elkövetett visszaélések miatt nem lehet az egész közösséget szélsőségesnek tekinteni. Az erőszakos szervezetek által jelentett biztonsági kockázat, ahogy a terrorszervezet kockázata is, jól beazonosítható. A szélsőséges elképzeléseik vagy hittételeik ugyanis cselekményeik formájában manifesztálódnak. Ez egyben a lelkiismereti és a vallásszabadság határát is jelenti. Biztonsági és jogi szempontból is vannak azonban nehezebben megítélhető vallási közösségek. Ilyenkor nehéz eldönteni, hogy a szélsőséges

²³ RIXER 2008: 17.

²⁴ SÁRIK 2018.

²⁵ BERÉNYI et al. 2023.

²⁶ BLEE–CREASAP 2010.

²⁷ DONOVAN 1985.

eszme manifesztálódása már átlépi-e a biztonsági kockázat és a jogsértés határát. A Jehova tanúi vagy a szcientológiai közösségek gyakran képezték jogi viták és bírósági eljárások tárgyát. Előbbi esetben a katonai szolgálat megtagadása,²⁸ a szcientológiánál²⁹ pedig a gazdasági bűnözés, az emberi jogok megsértése kapcsán merült fel a társadalomra való veszélyesség kérdése.

A vallási szélsőségesesség megértéséhez érdemes a szélsőségesesség köznapai értelmezését is vizsgálni. A szélsőség olyan ideológiákat, meggyőződéseket és viselkedésmódokat takar, amelyek messze túlmutatnak a társadalom többsége által elfogadott kereteken. Ez megtörténhet ideológiai, politikai, kulturális vagy éppen erkölcsi kontextusban.³⁰ A szélsőségesességekkel foglalkozó szakirodalom rendre hangsúlyozza, hogy a „normális” fogalmának meghatározása is kultúra- és csoportfüggő. Sőt, még az adott kultúrán belül is történelemfüggő. Ugyanazok a (szélsőséges) cselekedetek az egyik történelmi periódusban elfogadhatónak, erkölcsösnek, adott esetben még hősieknek is tekinthetők, más történelmi időszakokban szélsőségesnek számítanak.

A szélsőségesesség olyan tevékenységek, meggyőzések, attitűdök, érzelmek, cselekvések, stratégiák összessége, amelyek a hétköznapiaktól jelentősen eltérnek. Mivel összetett jelenségről van szó, értelmezése is csak a társadalomtudományok közötti interdiszciplináris módszerrel történhet. Ahogy a fundamentalizmus és a radikalizmus kapcsán említettük, a biztonságpolitika vagy a jog általában csak a biztonságra való veszélyességét tárja fel. Azonban a szélsőségesesség átfogó megértéséhez és értékeléséhez elengedhetetlen más tudományok, például a történelem, a földrajz, a nyelvészet (például a szent iratok helyes értelmezése esetén), a szociológia vagy a vallástudomány szempontjainak a figyelembevétele. Az sem biztos, hogy a szélsőségesesség erőszakos eszközöket alkalmaz. Az jelenti a válaszvonalat, ha az adott (vallási) szélsőséges csoport erőszakos eszközöket vet be az infrastruktúra, a katonai célpontok vagy a civilek ellen. A szélsőséges csoportok erőszak-alkalmazását meg kell különböztetni a totalitárius állam erőszak-alkalmazásától. Az állam inkább a rendszeres, strukturális és intézményesített formáit alkalmazza a kegyetlenkedéseknek (kínzás, börtönbe zárás, rendőri brutalitás). A szélsőséges (vallási) csoportok erőszak-alkalmazása közvetlen és eseti jellegű (például öngyilkos, illetve a templomok, középületek ellen elkövetett merényletek).

A szélsőséges, fundamentalista vagy radikális jelzővel szinte kivétel nélkül mindig mások illetik az adott csoportot, és nem a csoport jelöli így magát. Nincs olyan vallási szekta, amely szélsőségesként vagy radikálisként tekintene magára, bármennyire is kimeríti a szélsőségesesség kategóriáját. Ugyanez elmondható a terrorizmusról is.³¹

Ami kifejezetten a vallási szélsőségesességet illeti, ilyen esetben az ideológiai meggyőzések vallási jellegűek, az ideológiai viselkedések pedig vallási indíttatásúak. A vallás nevében elkövetett erőszak esetén pedig az erőszakos viselkedést elkövető alanyt a vallási előírások, a vallási vezetők vagy a szent iratok motiválják.³² Nem világos sokszor, hogy az erőszak milyen mértékben vallási vagy politikai indíttatású. A radikális vallási csoportok kialakulásának lehetnek valláson belüli, de valláson kívüli okai is: kulturális, politikai, gazdasági bizonytalanságok. Egyes szerzők azonban felhívják a figyelmet, hogy nem szabad a vallás szerepét relativizálni a szélsőségek kialakulásánál. Nem lehet a szélsőséget csak a propaganda részének tekinteni, vagy a vallás nevében

²⁸ WAH 2001.

²⁹ KLUMP 2003; WILLMS 2005; KÜFNER–NEDOPIL–SCHÖCH 2002; DIRINGER 2003; HAACK 1991; BRAUN 2004; KRUCHEM 1999.

³⁰ FREEDEN 2003.

³¹ FRIEDERSDORF 2012.

³² EISENSTADT 2005.

elkövetett erőszak egészét a társadalmi és a politikai sérelmekre fogni. A vallásnak véleményük szerint igenis nagy szerepe van az erőszakos vallási csoportok kialakulásában. Tény azonban, hogy a vallást és különösen a terrorizmus és a vallás kapcsolatát legalább annyira nehéz pontosan definiálni, mint magának a terrorizmusnak a pontos fogalmát megalkotni.³³

A vallási erőszak jelenségének komplexitása ellenére is van néhány olyan elem, amelyből felismerhető, ha a vallási közösség a szélsőségesesség irányába tolódott el. Ezek a szempontok önmagukban még mindig nem jelentik, hogy a csoport a közrendre és a biztonságra veszélyes lenne. Ezek inkább olyan belső dinamikák, amelyek alapján a vallási csoportot elkülöníthetjük a vallásnak a többség által elfogadott irányától. A vallási szélsőségesesség tipológiája inkább a szektairódalom területén, a közrendre, biztonságra veszélyes (különösen iszlámalapú) vallási szélsőségesesség vagy terrorizmus pedig inkább a biztonsági tanulmányok kapesán került kidolgozásra.³⁴ Általában elmondható, hogy a vallási közösség a szélsőségesesség irányába tolódik el, ha tekintélyelvű vezető jelenik meg, aki olyan tantételek elfogadására kényszerít, amelyek a valláson vagy annak szent iratán belül nem igazolhatók; erőszakosan toboroz csoporttagokat; türelmetlenség tapasztalható a részéről a tagokkal szemben; a végletekig ragaszkodik egy-egy vallási tételhez, saját tételeit abszolutizálja, kétpólusú világrendet képvisel (mi–ők, jók–rosszak), saját vallási nézetétől eltérő szempontot nem képes elfogadni; elittudat, csoportérdek került előtérbe az egyénnel szemben; jellemző a közelgő végidő várása, a jutalom és a büntetés, a nehéz vagy lehetetlen kilépés a vallási közösségből, az ellenségkép. Ezekkel a tulajdonságokkal írhatók le a szektás szélsőséges csoportok. Önmagukban nem biztos, hogy erőszakot követnek el, de a társadalomra és az egészséges személyiségfejlődésre gyakorolt hatásuk így is vet fel kérdéseket, és éppen emiatt igyekeztek feltárni alaposabban a belső működési mechanizmusokat.³⁵ A szektákra jellemző szélsőséges attitűdök kimutathatók a vallási alapú terrorszervezetek esetében is. Emellett azonban vannak olyan jegyek, amelyek csak a vallási alapú terrorszervezetekre jellemzőek. Bruce Hoffman szerint a „vallási imperatívusz” különbözteti meg a vallási és a politikai terrorszervezeteket.³⁶ Hofmann rámutat, hogy jelentősen megnövekedett általa az új típusúnak nevezett és vallási alapon szerveződő szervezetek száma. Sokszor tisztázatlan politikai céljaik vannak, de ami meghatározó, az a vallási motiváltság. Tettüket isteni küldetésnek tartják, amelyet a szent irataikból igazolnak. Harcukat a természetfeletti szférába helyezik, minthogy azzal a jó és a rossz örök küzdelmébe kapcsolódnak be.³⁷

Ami kifejezetten a muszlimalapú szervezeteket illeti, egyes, az iszlámmal foglalkozó kutatóintézetek szerint a muszlimok esetében a radikálisok elsősorban a fiatal középosztálybeli diplomások és szakemberek között jelennek meg, akik gyakran már nyugaton születtek és a nyugati egyetemeken tanultak. A felmérés szerint többségükben nem a Közel-Keletről származnak. Úgy érzik, hogy az iszlám és a muszlimok a nyugat fenyegetése alatt állnak. Ebben az összefüggésben a szekularizmus is gyakran ellenségként jelenik meg. Nem véletlen, hogy amennyiben a radikalizmus erőszakba csap át, akkor az elsődleges célpontok között vannak a modern nyugati világ szimbólumai. Ezek között szerepelhetnek a keresztény vallás szent helyei is, és a támadásokat általában akkor hajtják végre, amikor az istentiszteleti helyen vagy az egyéb „becses

³³ SMIDT–KELLSTEDT–GUTH 2009.

³⁴ LEWIS–DAWSON 2018: 119.

³⁵ KAMARÁS 2021; HILL–HICKMAN–MCLENDON 2001.

³⁶ HOFFMAN 1998, különösen HOFFMAN 1995. A válogatás nélküli pusztítás gondolata más szerzőknél sem ismeretlen: LAQUEUR 2003. A számszerű változásokhoz GURR–COLE 2000: 28–29.

³⁷ CRONIN 2003: 41.

célpontoknál” a hívek is jelen vannak. Így az esemény még jobban felkelti a figyelmet.³⁸ Általános felfogás, hogy a „dzsihadista személyeknek” a vallási tanításokkal kapcsolatosan felületes ismereteik vannak. A merénylők között pedig sok a mentálisan sérült ember. Fontos azonban Kis-Benedek József véleménye, amelyből kiderül, hogy az általánosításokkal vigyázni kell, mert a terrrorszervezeteknek is van dinamikájuk. Folyamatos változáson mennek át, új módszereket alkalmaznak, ezért a velük kapcsolatos tudást folyamatosan felül kell vizsgálni.³⁹ Végül nem szabad elmenni a vallások békéltető szerepe mellett sem. A nagy keresztény felekezetek a hagyományos ünnepeken és egyéb alkalmakkor fellépének a vallási alapú erőszakkal szemben. Iszlám részről pedig az Al-Azhar Egyetem tett sokat az elmúlt években az iszlám radikalizmus visszaszorítása érdekében. Emellett működik a nagy világvallások között az ún. vallásközi párbeszéd is, amely ugyancsak célul tűzte ki a radikalizmus visszaszorítását.

Felhasznált irodalom

- ANTALÓCZY Péter (2014): *Az egyházakra vonatkozó szabályozás átalakulása*. Budapest: Magyar Tudományos Akadémia.
- AVALOS, Hector (2005): *Fighting Words: The Origins of Religious Violence*. Amherst, NY: Prometheus.
- AVALOS, Hector (2019): *The Reality of Religious Violence: From Biblical to Modern Times*. Sheffield, UK: Sheffield Phoenix Press.
- BALOGH-BÉKESI Nóra (2016): Alapelvek a közigazgatási hatósági eljárásban. *Új Magyar Közigazgatás*, 9(4), 12–17. Online: https://kozszov.org.hu/dokumentumok/UMK_2016/4/02_Alapelvek_kozig_hat_eljarasban.pdf
- BALOGH-BÉKESI Nóra – POLLÁK Kitti – VÉRTESY László (2021): *Közigazgatási bíráskodás alapjai*. Budapest: Nemzeti Közzolgálati Egyetem.
- BÉRÉNYI György et al. (2023): *Az amerikai evangéliumi mozgalom*. Budapest: Ludovika.
- BLEE, Kathleen M. – CREASAP, Kimberly A. (2010): Conservative and Right-Wing Movements. *Annual Review of Sociology*, 36, 269–286. Online: <https://doi.org/10.1146/annurev.soc.012809.102602>
- BRAUN, Stefan (2004): *Scientology: eine extremistische Religion: Vergleich der Auseinandersetzung mit einer umstrittenen Organisation in Deutschland und den USA*. Baden-Baden: Nomos.
- CRONIN, Audrey K. (2003): Behind the Curve. Globalization and International Terrorism. *International Security*, 27(3), 30–58. Online: www.belfercenter.org/sites/default/files/legacy/files/88504_cronin.pdf
- CSIZINÉ SCHLOSSER Annamária (2011): *Az egyházak jogalanyisága*. PhD-értekezés. Budapest: Pázmány Péter Katolikus Egyetem Jog- és Államtudományi Kar.
- DAWSON, Lorne L. (2017): Discounting Religion in the Explanation of Homegrown Terrorism: A Critique. In LEWIS, James R. (szerk.): *Cambridge Companion to Religion and Terrorism*. Cambridge: Cambridge University Press, 32–45.
- DIRINGER Arnold (2003): *Scientology. Verbotsmöglichkeit einer verfassungsfeindlichen Bekenntnisgemeinschaft*. Frankfurt am Main: Peter Lang.
- DONOVAN, Patricia (1985): The Holy War. *Family Planning Perspectives*, 17(1), 5–9. Online: <https://doi.org/10.2307/2135216>

³⁸ KIS-BENEDEK 2016.

³⁹ KIS-BENEDEK 2018.

- EISENSTADT, S. N. (2005): Religious Origins of Modern Radicalism. *A Journal of Social and Political Theory*, (106), 51–80. Online: www.jstor.org/stable/41803816
- ELIADE, Mircea (2006): *Vallási hiedelmek és eszmék*. Budapest: Osiris.
- FRANZIUS, Enno (1969): *History of the Order of Assassins*. New York: Funk and Wagnalls.
- FREEDEN, Michael (2003): *Ideology. A Very Short Introduction*. Oxford: Oxford University Press.
- FRIEDERSDORF, Conor (2012): Is One Man's Terrorist Another Man's Freedom Fighter? *The Atlantic*, 2012. május 16. Online: www.theatlantic.com/politics/archive/2012/05/is-one-mans-terrorist-another-mans-freedom-fighter/257245/
- GLASENAPP, Helmuth von (1984): *Az öt világvallás*. Budapest: Gondolat.
- GURR, Nadine – COLE, Benjamin (2000): *The New Face of Terrorism. Threats from Weapons of Mass Destruction*. London: I.B. Tauris.
- HAACK, Friedrich-Wilhelm (1991): *Scientology. Magie des 20. Jahrhunderts*. München: Claudius.
- HAYNES, Jeffrey (2008): *Routledge Handbook of Religion and Politics*. New York: Routledge.
- HARRIS, Sam (2004): *The End of Faith*. London: Simon and Schuster.
- HILL, Harvey – HICKMAN, John – MCLENDON, Joel (2001): Cults and Sects and Doomsday Groups, Oh My: Media Treatment of Religion on the Eve of the Millennium. *Review of Religious Research*, 43(1), 24–38. Online: <https://doi.org/10.2307/3512241>
- HOFFMAN, Bruce (1995): Holy Terror: The Implications of Terrorism Motivated by a Religious Imperative. *Studies in Conflict and Terrorism*, 18(4), 271–284.
- HOFFMAN, Bruce (1998): *Inside Terrorism*. London: St. Andrew's University Press.
- JUERGENSMEYER, Mark (1987): The Logic of Religious Violence. *Journal of Strategic Studies*, 10(4), 172–193.
- JUERGENSMEYER, Mark (2017): *Terror in the Mind of God: The Global Rise of Religious Violence*. Berkeley: University of California Press.
- JUERGENSMEYER, Mark – KITTS, Margo – JERRYSON, Michael szerk. (2013): *The Oxford Handbook of Religion and Violence*. New York: Oxford University Press.
- KAMARÁS István (2021): *Vallásszociológiai keresztmetszetek*. Budapest: Akadémiai.
- KIRÁLY István Mihály (2018): A Neturei Karta és a Sikrikim közösség hatása Izrael Állam biztonságára. *Hadtudományi Szemle*, 11(3), 174–181. Online: <https://folyoirat.ludovika.hu/index.php/hsz/article/view/3922/3182>
- KIS-BENEDEK József (2016): *Dzsihadizmus, radikalizmus, terrorizmus*. Budapest: Zrínyi.
- KIS-BENEDEK József (2018): A terrorizmus új trendjei. *Pécsi Határőr Tudományos Közlemények*, (20), 15–24.
- KLEIN Tamás (2011): Az egyházügyi szabályozás színe és fonákja. *Közjogi Szemle*, 5(1), 49–60.
- KLUMP, Andreas (2003): *Neuer politischer Extremismus? Eine politikwissenschaftliche Fallstudie am Beispiel der Scientology-Organisation*. Baden-Baden: Nomos-Verlag.
- KRUCHEM, Thomas (1999): *Staatsfeind Scientology?* München: Koehler und Amelang.
- KÜFNER Heinrich – NEDOPIL Norbert – SCHÖCH Heinz (2002): *Gesundheitliche und rechtliche Risiken bei Scientology: eine Untersuchung psychologischer Beeinflussungstechniken bei Scientology, Landmark und der Behandlung von Drogenabhängigen*. Lengerich: Pabst.
- LAQUEUR, Walter (2003): *No End to War. Terrorism in the Twenty-First Century*. New York: Continuum.
- LEWIS, Bernard (1968): *The Assassins. A Radical Sect in Islam*. New York: Basic Books.
- LEWIS, Bernard (1998): License to Kill. Usama bin Ladin's Declaration of Jihad. *Foreign Affairs*, 77(6), 14–19.
- LEWIS, James R. – DAWSON Lorne L. (2018): Numen. *Religion and Terrorism*, 65(2–3), 117–124.
- MÁTÉ-TÓTH András (2008): Teológia és Vallástudomány. *Keresztény Magvető*, 114(1), 47–76.
- MURPHY, Andrew szerk (2011): *The Blackwell Companion to Religion and Violence*. Oxford: Blackwell.

- OMER, Atalia – APPLEBY, R. Scott – LITTLE, David szerk. (2015): *The Oxford Handbook of Religion, Conflict, and Peacebuilding*. New York: Oxford University Press.
- OTTO, Rudolf (1997): *A Szent. Az isteni eszméjében rejlő irracionális és viszonya a racionálishoz*. Budapest: Osiris.
- RIES, Julien (2003): *A szent antropológiája. A homo religiosus eredte és problémája*. Budapest: Typotex.
- RIXER Ádám (2008): Vallási szélsőségek tipológiája Magyarországon. *Vallástudományi Szemle*, 14(4), 15–30. Online: https://epa.oszk.hu/03100/03161/00017/pdf/EPA03161_vallastudomanyi_szemle_2018_4_015-030.pdf
- ROWLEY, Matthew (2020): *Just and Holy Warfare: A New Paradigm for Understanding Sacred and Secular Motivations, Justifications and Descriptions*. London: Routledge.
- SÁRIK Eszter (2018): *Vallásosság, értékrend, ifjúság – a kriminológia kontextusában*. PhD-értekezés. Pécs: Pécsi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar.
- SCHANDA Balázs (2019): Állami egyházjogi modellek Európában – konvergencia és különbségek. *Magyar Tudomány*, 180(6), 813–821. Online: http://epa.niif.hu/00600/00691/00189/pdf/EPA00691_mtud_2019_06_813-821.pdf
- SCHWARTZ, Regina M. (1997): *The Curse of Cain. The Violent Legacy of Monotheism*. Chicago: University of Chicago Press.
- SCHWEITZER Gábor (2012): Az „egyházi törvény” kálváriája. Megjegyzések a 2011. évi CCVI. törvényhez. *Jogi Iránytű*, 1(2), 1–3.
- SCHWEITZER Gábor (2014): Az egyházakra vonatkozó szabályozás alakulása. *MTA Law Working Papers*, (44). Online: <https://jog.tk.hu/mtalwp/az-egyhazakra-vonatkozo-szabalyozas-alakulasa>
- SELENGUT, Charles (2008): *Sacred Furry. Understanding Religious Violence*. New York: Rowman & Littlefield Publishers.
- SIMON Róbert szerk. (2017): *Buddha vagy Jézus? Barlaam és Jozsaphát a vallások keresztútján*. Budapest: Corvina.
- SMIDT, Corwin E. – KELLSTEDT Lyman A. – GUTH James L. szerk. (2009): *The Oxford Handbook of Religion and American Politics*. New York: Oxford University Press.
- SMITH, Morton (1971): Zealots and Sicarii, Their Origins and Relation. *The Harvard Theological Review*, 64(1), 1–19.
- SNYDER, Jack szerk. (2011): *Religion and International Relations Theory*. New York: Columbia University Press.
- STIETENCRON, Heinrich von (2011): A vallás fogalma a vallástudományban. Jegyzet. Miskolci Egyetem, Filozófiai Tanszék. Online: <https://filozofia.uni-miskolc.hu/wp-content/uploads/2011/11/Stietencron.pdf>
- TANNER, Ralph – MITCHELL, Colin (2002): *Religion and environment*. London: Palgrave Macmillan.
- TÖRÖK Bernát (2010): A vallási meggyőződés tisztelete a magyar médiaszabályozásban. In MAJTÉNYI László – MIKLÓSI Zoltán (szerk.): *A személyiség burkai. Írások a 60 éves Majtényi László tiszteletére*. Budapest: Eötvös Károly Intézet, 111–128.
- TÖRÖK Bernát (2014): Can religions or religious people be protected against blasphemy? In KOLTAY András (szerk.): *Media Freedom and Regulation in the New Media World*. Budapest: CompLex Wolters Kluwer, 509–531.
- WAH, Carolyn R. (2001): Jehovah's Witnesses and the Responsibility of Religious Freedom. The European Experience. *Journal of Church and State*, 43(3), 579–601. Online: www.jstor.org/stable/23921381
- WILLMS, Gerald (2005): *Scientology: Kultur Beobachtungen jenseits der Devianz*. Bielefeld: Transcript.

Ellenőrző kérdések

1. Miért nehéz pontosan meghatározni a vallási szélsőség fogalmát?
2. Melyik nagy világvallást jellemezi vagy jellemezte a vallási szélsőség?
3. Mutassa be a különböző tudományok szerepét a vallási szélsőség feltárásában!
4. Milyen jellemzői vannak a vallási szélsőségeknek, szektáknak, terrrorszervezeteknek?
5. Milyen fellépések történnek a vallások részéről a szélsőséggel szemben?